

Mai örömhírünk a teljes szenvedéstörténetet öleli fel. Ugye, milyen groteszk képzavarnak tűnik? Hát, hogy lehetne örömhír a szenvedéstörténet?!

Maga a történet kétségkívül meglehetősen lehangoló. Jézus éveken keresztül tanítja a népet és szűkebb baráti körét, majd épp' ebből a szűk baráti körből hozza rá valaki a katonákat. Ezután elfogják, elítélik, keresztre feszítik és eltemetik. És ha csak ennyi lenne a történet, biztos, hogy nem örömhírként emlegetnénk.

Örömhírré sokak szerint a későbbi folytatás, a feltámadás teszi. A feltámadás perspektívájából nézve úgy tekinthetünk a kereszthalálra, mint egy életmentő műtét ejtette sebre. Fájdalmas a seb, de a nagyobb jó, a gyógyulás elérésével már eltölpül a jelentősége.

Úgy gondolom, Jézus élete, ami a kereszthalálba torkollt, önmagában is érték. Nagy örömforrás a mennyben és a mi életünkben is. Jézus előtt általános vélekedés volt (ugye tehetjük ezt így múlt időbe...), hogy az ember nem tudja leélni az életét úgy, hogy közben ne vétene az isteni törvények ellen, hogy közben ne menne szembe „tudva és akarva” Isten akaratával. Jézus élete épp' azt mutatja be, hogy mégiscsak lehet. Mégiscsak le lehet élni egy életet úgy, hogy – még ha egy-egy emberi hiba fel is bukkan –, az ember végig harmóniában marad Istennel, végig követi Isten szavát, ami a lelkiismeretébe van írva. Jézus ebben valóban korszakváltást hozott. Nem kereste a halált, de feltétlen, viszonzást nem követelő szeretete miatt felvállalta. Inkább vállalta a halált, mint hogy lelkiismeretének ellentmondva elhallgassa Isten üzenetét, vagy erőszakot alkalmazva védje meg magát.

Engedjete meg Dombi Feri bácsi nyomán egy provokatív állítást: Miért vállalta Jézus a kereszthalált? Hogy Ő üdvözüljön, vagy hogy mi üdvözüljünk? A szokásos válasz az, hogy a mi üdvösségünkért halt meg. Pedig az emmauszi tanítványoknak ezt mondja: „Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?” Itt Jézus szerint az ok az, hogy Ő üdvözüljön...

Így tehát mégiscsak örömhírről van itt szó. Jézus teljesítette küldetését. Átadta az Atya üzenetét, önközlését úgy, hogy közben mindvégig követte lelkiismerete szavát, mindvégig harmóniában maradt az Atyával. Ami nem is olyan könnyű, mint gondolnánk, hiszen úgy tanultuk, hogy Jézus valóságos ember is – ennek minden kísértésével, emberi nehézségeivel együtt. Az így leélt élet következményeképp pedig visszatért az Atyához, visszatért a színről színre látás állapotába.

Én milyen értékeket látok Jézus életében? Az Ő élete nyomán hiszem, hogy lehetséges Istennel harmóniában élni az életemet? Töreksem erre? Hol szoktam rendre felsülni a próbálkozással? Hol találok örömet Istenkapcsolatomban? Velem, általam mit üzen az Atya a világnak? Én mit vállalok fel az üzenet átadása érdekében?

Miklós Tibor, Székesfehérvár